

Když jsem byla před pár týdny pozvána na odhalení pamětních desek do Prahy-Kbel, potkala jsem se tam s hudebníkem, producentem Karlem Vágnerem. Karel Vágner ze Kbel pochází a jednu z nových ulic, jak se dočtete na jiném místě našeho magazínu, kbelští pojmenovali po jeho tátovi. „Když jsem sem dnes přijížděl, viděl jsem v duchu náš dům i okolí, kde jsme se toulali s kamarády. A najednou jsem ji uviděl, červenou tabulku s nápisem Vágnerova. Je vidět přímo od našeho bývalého domu. Je to velmi zvláštní pocit, když přijedeš k ulici, která nese tátovo jméno...“

Karel Vágner je na svého otce velmi hrdý, jistě i díky němu má v sobě vrozenou úctu k historii, kterou mu táta vštěpoval od útlého dětství, úctu k lidem, kteří umí udělat něco pro druhé, aniž se ptají, co za to. Úctu k těm, kteří šli bojovat do válek a neptali se proč, nebylo třeba se ptát. Jeho táta – námořník v jedné takové válce byl a jeho synek s ním často sdílel vzpomínky. Pula, největší válečný přístav Rakousko-Uherska, byla na počátku roku 1918 střediskem protiválečného odboje. Nejrevolučnějším živlem byli čeští, chorvatští a italsí vojáci pozemního personálu námořního letectva na ostrově Santa Catarina. Mezi „vzpornými“ byli i dva čeští námořníci – Josef Vágner (1895-1975) a Matěj Taufer. Naštěstí přežili, nebyli tím „každým desátým“, který byl určen k zastřelení. Vrátili se a jejich život šel dál, někdy přímo, někdy trochu klikatě, avšak ani jeden z nich se nezpronevřil svým zásadám. Žili a zemřeli v lásce, milovaní a ctění, jak ostatně dokládá i čin vedení kbelské radnice.

Karel Vágner ve velké úctě chová dokumenty o životě svého otce, například výzvu z Posádkového velitelství Praha z roku 1937, aby stál čestnou stráž u katafalku T. G. Masaryka. Takových nebylo mnoho, tato čest byla určena pouze hrdinům. Josef Vágner v období mezi válkami opustil vojenskou kariéru a až do svého odchodu do důchodu pracoval jako tajemník na pražské lékařské fakultě, věnoval se rodině a své další velké lásce – hudbě. Byl duší a hybnou silou kbelského amatérského symfonického orchestru až do své smrti. Jeho život by vydal více než na jeden malý článek. Důležité jsou vzpomínky, které zůstávají a které nezapadnou v této i v příštích generacích. Tak alespoň jednu „válečnou“, kterou mi Karel Vágner vyprávěl:

„Jako malý kluk jsem chodil s tatínkem na srazy bývalých námořníků na Jadranu do známé restaurace U Medvídků v Praze na Perštýně. Kdykoliv jsem se takového srazu zúčastnil, vyslechl jsem spoustu neuvěřitelných historek. Bylo to taková parta správných chlapáků a vybavuji si, že kromě táty a jeho největšího kamaráda Matese Taufera, se kterým byla vždycky obrovská legrace. Jednou námořník-kuchař vyprávěl o narozeninách admirálovy manželky, které měly být oslaveny na křižníku jejího muže. Kuchař měl za úkol upéci krásný narozeninový dort, který opravdu upekli a dal ho vychladnout za okno lodní kuchyně. Co se však nestalo, dort

se těsně před slavnostním rozkrojením ztratil. Chudák kuchař, ač za nic nemohl, byl degradován a přeložen na jinou loď. K této příhodě se po 50 letech vrátili oba účastníci nešťastných narozenin na jednom ze svých srazů. Jeden ze staříků podal svému kolegovi námořníkovi třesoucí se ruku se slovy: „Hochu nezlob se, ten, kdo ti ten dort tenkrát vzal a snědl, jsem byl já.“ „Vždyť jsem si to tehdy myslel, ty lumpe,“ odtušil postižený kuchař. Padli si do náručí a odpuštění potvrdilo několik sklenek dobrého pití.

Mám je všechny tak živě před očima, že kdybych uměl malovat, ještě bych je namaloval, jak tehdy vypadali. Pamatuji si píseň, kterou si zpívali jako vzpomínku na své společné plavby. Možná ji už kromě mne nikdo nezná, ale mne ji můj zlatej táta stačil naučit.“

Já věřím, že písnička nezapadne, a že si ji brzy poslechneme jako vzpomínku na naše táty a dědy, na Josefa Vágnera i všechny ostatní „vzpurné“, kteří nejsou zvyklí poddat se násilí.

Vzhůru, plavci, na palubu spějme
K odplutí se blíží hodina
V ruce božské již se odevzdejme
Sbohem nám dává naše otčina

Prapor vlá a vlnky hravé kynou
Z dále píseň zní, kde domov můj
Vlast i milka v upomínku plynou
Vzdech poslední je z milé dálky pozdravem

Jindra Svitáková